ANUL III. - No. 20
15 AUGUST 1927.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar și în românul necinstit și înstrăinat!"

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine statutare"

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. LAZAR ISAICU
Secretar de redacție: ION I. ȘERBU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
CLUJ, STRADA BOB N-rul 7.

TIPOGRAFIA NAȚIONALĂ S. A.
STR. REGINA MARIA N-rul 4.

ANUL III. — Nr. 20 15 August 1927

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine statutare“

Vasile Alexandri în luptă cu Jidanii

Se încheiase tratatul dela Berlin, care impunea României mici ca preţ al recunoaşterei independenţii, încetăţenirea în bloc a jidovimei aflătoare în ţară.

Lucrase alianţa universală israelită, întemeiată la 1867 de Jidanul francez A. Crémieux, atât de abil încât prin „anumita presă“ europeană formase un puternic curent contra noastră, susţinut' fiind în sânul congresului din 1878 de Jidanul englez lord Beaconsfield, reprezentantul Marei-Britanii şi de Jidanul francez Waddington, reprezentantul Republicei franceze.

Se cerea României mici, cu insistenţă şi crescânde ameninţări, să aplice faimosul articol 44 al tratalui şi deci să încetăţenească toată gloata jidovimei parazitare, fără nici o distincţiune, fără nici o formalitate.

Cum au lucrat factorii politici ai României din 1879 spre a înlătura executarea dispoziţiunii, care ar fi adus robirea ţării, aceasta constitue o pagină de istorie contimporană, care face onoare generaţiei de atunci. Mulţumită înaltului ei simţ de prevedere politică, România mică s'a putut desvolta ca stat unitar naţional, s'a putut însufleţi pentru idealul întregirii neamului şi a putut păşi bărbăteşte prin foc şi sânge la înfăptuirea lui.

Generaţia dela 1879 a ştiut să abată pericolul, interpretând astfel articolul 44 din tratat încât, păstrând principiul putinţei de a se dobândi de către streini împământenirea, a stabilit, că *„naturalizarea nu se poate acorda de cât prin lege şi în mod individual“*.

Proectul, coprinzând această restricţiune salvatoare a fost adus spre a fi discutat la Senat în ziua de 10 Octombre 1879. Camera îl votase la 6 Octombre, cu 132 de voturi din 143 deputaţi prezenţi, fiind 9 voturi contra şi 2 abţineri. La Senat proectul fusese admis în 4 secţiuni. Numai la secţiunea a V-a unde se afla Vasile Alexandri s'au făcut greutăţi; şi anume marele poet, distinsul om politic de pe vremea lui Cuza-Vodă, acela care a îndeplinit cu succes cele mai delicate misiuni diplomatice ale primului domnitor al Principatelor-Unite pe lângă împăratul Napoleon III, Vasile Alexandri cere să nu se atingă articolul 7 al Constiuţiei de la 1866, care excludea Jidanii de la încetăţenire, fie chiar individuală.

Reproducem mai jos discursul, în care desvoltă motivele pentru cari se opune revizuirii Constituţiei din 1866. Cuvântarea bardului dela Mirceşti este şi astăzi de o palpitantă actualitate. O jumătate de veac de enorme progrese sociale şi etice nu a şters din sufletul Jidanului calomniator şi duşmănos patima urii talmudice faţă de Statul, care-i dă găzduire şi prilej uşor de îmbogăţire. Jidanul de pe vremea lui Vasile Alexandri, provocând intervenţii streine contra ţării, seamănă ca două picături de apă cu Jidanul din vremea noastră, care perfid şi etern vrăjmaş ne calomniază şi porneşte pe ascuns intervenţii contra noastră la Liga Naţiunilor. S'au schimbat doar armele; sufletul veninosului adversar a rămas acelaşi. Tânăra generaţie să fie pătrunsă de această constatare, scoasă din învăţămintele istoriei; pentru ca să fie perfect informată cu cine are de luptat.

Iată conţinutul discursului, reprodus din cuvânt în cuvânt:

D-lor senatori, voi vorbi foarte puţin, mai cu seamă în urma legei votată de Cameră. Sunt singur în toate secţiunile onor. Senat care nu primesc revizuirea art. 7; poziţiunea mea, prin urmare, este foarte grea, însă voi avea curajul de a o susţine pentru că sunt condus de conştiinţa mea.

D-lor senatori, astăzi România se prezintă nouă cu istoria sa în mână pentru ca noi să înscriem pe paginile sale sau *umilirea şi pierderea neamului nostru* sau *demnitatea* şi *salvarea lui*.

Situaţia tragică pentru Patria Română! Situaţia gravă pentru senatorii Români!

In prezenţa acestei situaţii, fără samăn în analele istorice ale lumei, trebue să ştim a ne ridica cu inima şi cu cugetul la înălţimea datoriei noastre, fără patimi, fără violenţă, dar cu spirit liniştit, cu patriotism luminat şi cu nobilul curagiu ce se cere de la oameni chemaţi a decide de soarta ţărei lor.

Să ne urcăm dar pe această tribună conduşi numai de glasul conştiinţei noastre, şi feriţi de ori ce simţimânt de ostilitate în contra nimănui, nici chiar în contra art. 44 din tratatul de la Berlin, nici chiar în contra alianţei israelite, cărora datoreşte România *cumpăna spăimântătoare în care ea se găseşte astăzi.*

Voi zice mai mult: Departe de a fi ostili, să le fim oare cum recunoscători, căci alianţa israelită, prin dorinţa-i nerăbdătoare şi nechibzuită de a obţine grabnic drepturi civile şi politice pentru coreligionarii săi, cât şi art. 44 din tratat care ne impune nouă, într'un mod draconic, realizarea acelei dorinţe, fără a se preocupa de convenientele noastre, *ne-au deschis ochii asupra pericolului ce ne ameninţă şi au deşteptat în noi instinctul conservării naţionale.*

Eram adormiţi pe patul nepăsărei, pat vecin cu mormântul! Suntem acum treziţi!.... Să fim dar trezi, la postul ce ne-au încredinţat patria noastră, şi să privim cu ochi pătrunzători situaţia creată României de Congresul de la Berlin, pentru ca, în cunoştinţă de cauză şi cu mâna pe consciinţă, să luăm o hotărâre fermă, justă, lealä şi demnă.

Ce vedem azi pe scena acestei părţi de lume ce se numeşte România.

Vedem un popor blând, generos, ospitalier, inteligent, iubitor de progres, apt a se asimila cu naţiile cele mai civilizate, tolerant în materie de religie; un popor care în timp de mai mulţi secoli de restrişte, de lupte-

crâncene a ştiut, prin o politică dibace şi prin vitejia lui, să-şi păstreze naţionalitatea, şi să-şi scape moşia de poftele nesăţioase ale puternicilor săi vecini; un popor care, într'un număr mic de ani, a operat cu linişte în sânul ţării sale reforme sociale de acele care la alte naţii au pus sutimi de ani ca să se întroducă prin torente de sânge; un popor care s'a afirmat în ochii lumei şi prin calităţile spiritului, şi prin calităţile inimei, şi prin dezvoltarea intelectuală şi prin bărbăţia sufletului; poporul român! stăpân pe o ţară frumoasă, mănoasă şi menită prin poziţia ei de a fi pridvorul templului civilizaţiei moderne la marginea Orientului încă barbar.

Acest popor a avut din vechime şi până în zilele noastre cea mai stranie, cea mai periculoasă pentru existenţa sa naţională, fiind o colonie latină perdută între alte mari ginte de sânge străin. Veşnic el s'a găsit faţă cu-n nou duşman, cu o nouă ameninţare!.. Când cu sălbatecele horde de la Nord, când cu torentul Asiatic ce a inundat o parte din Europa orientală, când cu nenumăratele încercări de cotropiri ale vecinilor lui, Tătari, Unguri, Poloni, etc., când cu otrava corosivă şi demoralizătoare a Fanarioţilor, când cu braţul apăsător al protectoratului rusesc, şi câte alte calamităţi isvorâte din înăuntru şi din afară.... Şi bietul vultur românesc, prins în lupte gigantice şi seculare, de şi a perdut două pene scumpe din aripele lui, una peste Carpaţi şi alta peste Prut, a eşit învingător a relei soarte ce l-a persecutat, cu inima întreagă, cu capul teafăr!... In fine el a dat pept cu Turcul care'l ţinea în vasalitate de 400 de ani, şi-a recâştigat indepedenţa vitejeşte, atrăgându-şi laudele Europei, şi când sărmanul se credea scuturat de greutatea nenorocirilor când se credea intrat într'o viaţă scutită de griji şi de lupte, iată că se găseşte faţă cu o nouă ameninţare, faţă cu o nouă cumpănă, faţă cu năvălirea Israelită!... Şi cemai îngrijitor pentru el, faţă cu un verdict european, *un verdict ce pune în pericol viitorul lui, naţionalitatea lui, şi chiar avutul său strămoşesc, moşia lui!*

Ce este această nouă cumpănă? Ce este această nouă năvălire? Cine sunt năvălitorii, de unde vine, ce vreau? Şi cine este noul Moisi care-i conduce la noul pământ al făgăduinţei, aşezat astă-dată pe malurile Dunărei?

Ce sunt năvălitorii? Sunt un popor activ, inteligent, neobosit întru îndeplinirea misiunei sale; sunt adepţii celui mai orb fanatism religios; cei mai esclusivişti din toţi locuitorii pământului, cei mai neasimilabili cu cele-alte popoare ale lumei!... Credincioşi până la moarte religiei lor; şefii lor sunt Rabinii cari edictează legi speciale pentru ei; patria lor e Talmudul Puterea lor e nemăsurată, căci să reazămă şi se întemeiază pe două alte puteri: *francmasoneria religioasă şi aurul!*

De unde vin aceşti năvălitori? Judecând după numărul spăimântător ce curge necontenit pe toate frontierile ţărei, pe toate potecile munţilor, peste plaiuri şi peste ape, ar crede cine-va că ei fug alungaţi de biciul persecuţiei, căci năvălirea lor prezintă spectacolul emigraţilor din secolii trecuţi... însă nu!... Ei vin în cea mai mare parte din Imperiul Austriei, unde Evreii se bucură de protecţia legilor şi unde au căpătat chiar drepturi civile şi politice. Ei vin şi din Rusia care le-au acordat dreptul de a deveni proprietari... Fug dar de bine!... Pentru ce?... Aci e misterul care trebue să ne pue pe gânduri.

Ce vreau ei la noi?... O poziţie socială sau avantagioasă?... Nu, căci după plângerile lor, aici este ţara persecuţiunei... O patrie? Nu! Căci patria lor este Talmudul; în el cred, în el veţuesc, în el mor! Şi acest fanatism meritoriu face tăria lor, căci el îi opreşte de a se asimila cu celelalte popoare şi de a se contopi în ele; îi menţine ca o naţie străină între cele-lalte naţiuni, ca un Stat în Stat. Ei caută dar aicea nu o poziţie socială, nu o patrie dar o simplă proprietate lesne, de dobândit, eftină de cumpărat; o proprietate pe care să o poată trece către ori-cine altul când această transacţie comercială ar conveni intereselor lor; o proprietate care prin poziţia ei să prezinte avantajul de a fi ca o tarabă deschisă pe pragul ce desparte Orientul de Occident. Găsindu-se înecaţi între milioanele de locuitori ai marelor ţări Europene, ei vreau la rândul lor să înece pe un popor mic, şi prin ajutorul capitalurilor ce posedă, să devie proprietari ai pământului acelui popor, iar din vechii stăpâni ai ţărei să facă nişte iloţi, precum sunt astă-zi ţăranii din Galiţia şi din o parte a Bucovinei.

*

Iată cum se explică această *modernă*... nu zic cruciadă, termenul nefiind potrivit cu judaismul... voi zice dar: această *modernă judaidă.*

Ţara e frumoasă, îmbelşugată; ea are oraşe mari, drumuri de fier, şosele, instituţii dezvoltate, şi un popor cam neprevăzător ca toate popoarele de viţă latină... *Ce'i mai uşor de cât a se substitui locuitorilor acestei ţări şi de a face din ţara întreagă o proprietate Israelită?*

Dacă este acesta planul năvălitorilor de astăzi, precum tot ne induce a o crede, el probează încă o dată spiritul intreprinzător al neamului israelit, şi departe de a-i merita un blam, el e de natură a atrage lauda şi admirarea oamenilor practici.

Blamul s'ar cuveni nouă, Românilor, dacă prin nepăsarea noastră, s'au prin aplicarea unor fatale şi absurde teorii umanitare, am da înşine o mână de ajutor la îndeplinirea acestui plan. Blamul ar cădea pe capul nostru dacă înşelaţi de acele teorii înţelese pe dos sau dominaţi de o spaimă imaginară, sub influenţa unor ameninţări imaginate am uita că patria română este un depozit sacru încredinţat nouă de părinţii noştrii pentru ca să-l tranzmitem întreg şi nepătat la copiii noştrii....

Cine este noul Moisi care conduce poporul lui Izrael către o nouă Palestină? Cine? O adunare de oameni eminenţi, iubitori de neamul lor, puternici prin legăturile lor sociale în lumea politică, şi mai puternici încă prin agentul producător de minuni, prin aurul posedat de bancherii israeliţi, prinţii financiei, după cum îi numesc cu măgulire unele gazete franceze. Alianţa israelită!

Alianţa israelită!... Nume misterios dar răsunător şi lugubru ca şi numele de Nihilism.

Toţi vorbesc cu o mirare cam îngrijită de aceste două firme răsărite de o dată în ochii lumii, dar nimic nu poate măsura întinderea aspirărilor acelor puteri oculte.

Alianţa Israelită! Admirabilă şi colosală asociaţie! Voinţa ei este voinţa întregului neam judaic. Poruncile ei sunt legi nediscutabile! Un gest al ei, şi sute de mii de oameni îşi părăsesc căminul strămoşesc ca să se înregimenteze în tăcere sub drapelul negru al năvălirei; sute de mii, cu cea mai deplină abnegaţie, se îndrumează pe calea tristă a emigraţiei... Insă alianţa, noul Moisi le arată viitorul *aurit*, şi ei merg înainte ca valuri inundătoare a torentelor.

In prezenţa unui asemenea fapt de energică pǎrtinire, cum dar noi Românii să nu ne îngrijim, şi să nu ne întrebăm ce vrea alianţa israelită la noi?

Ea vrea şi vrea să ridice seminţia judaică de la cădere; vrea să dea o

proprietate mare celor mai săraci şi mai neluminaţi din neamul ei; vrea pentru scopuri ulterioare să ridice Evreii pe aceiaşi treaptă cu România, şi au reuşit a interesa pe Europa civilizată la realisarea acestui vis frumos, acestui plan dibaciu, acestei ambiţii demnă de oameni superiori care compun alianţa israelită.

*

Acum să esaminăm pe ce se întemiază alianţa israelită ca să reclame pentru numeroşii săi coreligionari drepturi de cetăţean în România? Care sunt serviciile făcute de către comunitatea judaică? *Adus'a ea vre-odată ajutorul ei bănesc la nevoile Românilor fără a căta în acel ajutor un profit uşurar? Unitu-s'au cu sufletul la durerile ţării? împărtăşit-au bucuria ei în zilele de triumf?* Nu!... Regret de a constata că Evreii din Moldova, afară de foarte puţine excepţii, s'au arătat veşnic nepăsători de soarta României, ba pot zice *chiar ostili propăşirei noastre naţionale. Unirea principatelor a fost pentru ei un doliu!... Indenpedenţa română o emigrare, şi lupta Românilor pentru acea indepedenţă un motiv de a scumpi, de a creşte camăta ei, de a specula asupra mizeriei obşteşti!*

De la 1842, când au început năvălirile, au crescut camăta şi-au produs ruină proprietăţii mari,

Fondat-au la noi evreii institute de folos public? Nu! Gânditu-s'au măcar aşa numiţii prinţi ai financiei din străinătate ca să întrebuinţeze influinţa lor pe lângă puternicii diplomaţi ai zilei, în favoarea acestei ţări române pe care o priveau ca o viitoare proprietate a neamului evreesc?

Nici una de acestea! Singurul israelit care a încercat la noi o întreprindere zisă de folos public, este vestitul Dr. Strusberg, şi astăzi cunoaştem cât folos personal a tras el din construirea drumului său de fer, unic în felul său pe faţa pământului, şi tot odată câtă pagubă au suferit şi suferе încă ţara; ea plăteşte scump încrederea ce a avut într'unul din cei mai celebri personagii din aristrocraţia israelită.

Incă odată dar să ne întrebăm prin ce manopere alianţa a reuşit a interesa Europa la soarta unui neam cu totul străin de neamul nostru, *şi care nu se poate recomonda simpatiei europene prin nici un act meritoriu săvârşit la noi?*

Toate acele manopere se reduc la una şi singură însă cea mai eficace, *la influinţa calomniei.*

„Calomniez, il en reste toujours quelque chose—zice Beaumarchais prin gura lui Figaro".

Tactica întrebuinţată a fost de a arăta Europei pe nenorociţii evrei ca pe nişte interesante victime ale inchiziţiei române pentru cauză de religie, iar pe poporul român a fi zugrăvit cu colorile cele mai înfiorătoare de netoleranţă, de fanatism, de barbarie; ast-fel ca să deştepte mila Europei pentru evrei şi indignarea ei contra Românilor.

Şi în adevăr, D-lor senatori, aţi observat cum de vre-o câţi-va ani foile din străinătate devotate evreilor, au devenit instrumente oarbe a campaniei clevetitoare întreprinsă în contra Românilor, ori-ce calificare injurioasă scoasă, din vocabularul trivialităţei, ne-a fost aruncată cu sumeţie de unele jurnale din Viena, din Pesta şi chiar din Paris. Am fost trataţi de sălbatici, de barbari, chiar şi de laşi în ajunul luptei noastre pentru indepedenţă.

Cel mai neînsemnat incident atingător de un evreu, a fost exploatat în defavoarea noastră şi prezentat în străinătate cu proporţii mari, pentru ca să dispue opinia publică în contră-ne, şi *nota-bine:* aceea ce vădeşte perfidia, toate faptele Românilor restălmăcite, exagerate, au fost atribuite unui spirit de netoleranţă religioasă ce n'a existat niciodată la noi.

De exemplu: un cârciumar jidov, dovedit de înşelător, de falsificator, era depărtat de pe moşia unde îşi esercita traficul? Foile străine strigau: persecuţie religioasă.

Ori ce măsură administrativă luată de guvern pentru ordinea şi moralitatea publică: Persecuţie religioasă.

Ori ce lege apărătoare intereselor particularilor, votate de Corpurile Legislative: Persecuţie religioasă.

Tot funcţionarul, primar comisar de poliţie, sub prefect, prefect, procuror, judecător: agenţi ai persecuţiei religioase.

Chiar miniştri au fost delăsaţi de şefii acelei armate biurocratice, organizată special nu atât pentru guvernarea ţărei cât pentru menirea de persecuţie religioasă.

Dar mai mult!... Un evreu fanatic, se introduce într'o biserică creştină, fură sculele sfinte şi le aruncă într'un loc spurcat. Pretutindenea, aiurea, chiar în ţările cele mai civilizate, acel profanator ar fi fost rupt în bucăţi de poporul indignat. La noi, furul sacrilegiu scapă teafăr, şi pentru că este dat sub judecată: persecuţie religioasă.

Mai dăunăzi în mijlocul Iaşului, ziua mează-mare, cu ocazia înmormântărei unui rabin, evreii au dat probe de cel mai sălbatic fanatism, insultând creştinii ce întâlneau, şi maltratând femeile lor [1]). şi încă poporul Român a stat liniştit... nici un evreu n'a fost atins... Cine însă să plânge de persecuţie? Tot evreul.

S'au făcut legi restrictive spre a feri pe locuitorul sătean de exploatarea evreilor debitori de băuturi spirtoase, şi cu această ocazie, s'a depărtat de prin unele sate câţi-va cârciumari ce făceau traficul cel mai nelegal, şi erau chiar gazde de tâlhari... Ţipete, răcnite, protestări în foile evreeşti: persecuţie religioasă; căci *religia a ajuns a fi târâtă şi prin cârciumi! ca un bun instrument de clevetire...*

Şi însă, cu toată asprimea legilor restrictive, priviţi: toate debitele de băuturi spirtoase şi de tutun sunt în mâna evreilor.... Probă de persecuţie religioasă.

Ţara e plină de sinagoge unde evreii se bucură de libertatea cultului lor... Probă de persecuţie religioasă.

Evreii se bucură de libera circulare, de libera aşezare în lungul şi în latul ţărei. Ei fac comerţul fără impedicare, chiar comerţuri licite, au întruniri publice fără control, fondează gazete în care usează de libertatea presei până la licenţă mânuind cu impunătate arma batjocorei în contra Românilor şi a Parlamentelor noastre. Probă de persecuţie religioasă.

Ce se mai spun?... Mi-ar trebui zile întregi ca să înşir aci închipuitele probe de persecuţie religioasă, prin care alianţa israelită au căutat a depinge neamul Român ca un neam tolerant, barbar, bun de şters depe faţa pământului.

Iată însă un document de o mare insemnătate care să găseşte în dosarele congresului de la Berlin, un pasagiu din rechisitorul prezentat acelui congres de alianţa israelită, rechisitor care negreşit a servit de bază prescripţiilor ce ne privesc în tratatul încheiat în capitala Prusiei.

Veţi vedea până unde a mers lipsa de lealitate, îndrăzneala calomniei şi ura israelită în contra noastră.

Ascultaţi: „In România situaţia „israeliţilor *foarte numeroşi*, este încă „grozavă! De doi ani ei sunt jertfa „celor mai crude persecuţii.. Mai în „fie care an Europa este uimită la

[1]) Oratorul face aluzie la faptul că o preuteasă care locuia aproape de spitalul jidovăsc, a fost crunt bătută de jidani cu ocazia înmormântărei rabinului.

„povestirea răscoalelor, uciderilor, „prăzilor şi isgonirilor,.. *en masse,* de „care evreii sunt victime“.

Auziţi, D-lor senatori? *Răscoale, ucideri, prăzi!...* Ar crede cine-va că aude vorbind de Maroco, sau de Spania pe timpul lui Torquemada... Alianţa a găsit *de bonne guèrre* a pune pe seama României de astăzi cruzimele suferite aiurea de evrei în secolii trecuţi prin ţările cele mai civilizate.

Dar să citim mai departe: „La „aceste violenţe s'a adăogat... *en „masse* persecuţia legală cu un şir „de legi ce esclud pe jidani de la „toate întrebuinţările, de la toate ca- „rierile liberale, de la toate funcţiunile „publice, şi de la numeroasele ra- „muri comerciale, împiedicând până „şi *esercitiul cultului religios,* şi „cătând prin toate mijloacele putin- „cioase *a-i reduce la mizerie* şi a-i „*degrada*“.

Aţi auzit? Noi împedecăm esercitiul cultului religios, şi cu toate aceste ţara îi plină de sinagoge. Noi îi reducem la mizerie, şi cu toate acestea comerţul întreg şi industria şi avutul monetar sunt în mâna lor. Noi îi degradăm, când se degradă ei însuşi prin fanatismul lor, şi prin degradatoarele lor năravuri. Cum găsiţi veracitatea acuzărilor, şi ce nume se cuvine procedeului israelit?

Mai departe: „In zadar Puterile garante, rezămându-se pe art. 46 din Convenţia de la Paris care acordă *israeliţilor drepturi civile cel puţin* reclamau în contra acestei politici funeste şi barbare... România a rămas fără milă pentru israeliţi... etc. etc.“

Auziţi cum evreii ne înjură, cum ne califică de barbari chiar într'un act oficial menit a fi sub ochii Congresului.

Iată prevederile acelei Conveţiuni din 19 August 1858, prevederi pe cari noi ne-am fi abţinut de a le executa:

„Art. 46. Moldovenii şi Valahii, de „toate riturile creştine se vor bucura „de o potrivă de drepturi politice. „Aceste drepturi *se vor putea* acorda „şi altor culte prin dispoziţii legis- „lative, etc. etc.“

Se vor putea acorda nu vrea să zică că se vor acorda. Nu are un înţăles obligatoriu pentru Români. Cu toate aceste asemenea dispoziţii legislative s'a încris în codul civil din 1864. Vezi art. 9 şi 16. Care evreu însă a voit să profite de ele? Nici unul!...

Pentru ce? Pentru că evreii afară de un prea mic număr nu ţin la naţionalizarea română, nu ţin la drepturi politice; ei ţin numai la drepturi civile, adică la drepturi de a cumpăra pământuri, remânând tot sub sujeţiunea străină. *Ei ţin la ştergerea art 7 din Constituţiune, pentru ca o dată puşi pe aceiaşi linie cu ceilalţi străini din ţară, să profite de dreptul de a deveni proprietari de imobile rurale, şi să ajungă ast-fel scopul lor de a deveni stăpânii acestei ţări.*

Iată, D-lor, cum Alianţa a exploatat cu profit câmpul murdar al calomniei, şi Europa, indusă în eroare a crezut'o, dar n'a crezut' Europa luminată!..

Noi am dispreţuit aceste clevetiri zilnice răspândite prin foile de publicitate; *am comis greşeala de a nu ne apăra la timp dinnaintea opiniei publice, şi de a răspunde la nişte acuzări falşe ce ascundeau un scop perfid, arătând la rândul nostru adevărul.* Şi acest adevăr este că nu noi Românii suntem persecutorii, ci noi suntem persecutaţi; nu noi comitem crima persecuţiei religioasă în contra evreilor, ci evreii comit crima unei persecuţii complecte în contra noastră, persecuţie şi religioasă şi economică şi naţională.

Am neglijat de a desfăşura în ochii Europei tabl ul îngrozitor al năvălirei sistematice şi demoralizătoare a evreilor, unii isgoniţi din Austria şi din Rusia, pentru purtările lor nelegale şi cei mai mulţi trimişi la noi din ordinul Alianţiei israelite; *am neglijat de a pune în privirea lumei lungul isvod de locuitori aduşi la sapă de lemn, şi de familii o dată avute şi astăzi căzute în sărăcie, prin unelta infamă a usurei şi prin hrăpirea nesăţioasă a evreului ce esplotează Moldova. Am neglijat de a publica în foile europene durerosul şi înspăimântătorul martirolog a nenorociţilor Români otrăviţi de evrei prin băuturi falsificate.*

Spirtul, *apa de foc,* vărsat de Americani în gura sălbaticilor a contribuit a distruge mai mult poporaţia indigenă de cât armele de foc. *Rachiul otrăvit vândut de evreu prin satele noastre are aceiaşi ţintă şi produce acelaş efect. Demoralizarea, secarea puterilor, tâmpirea şi moartea!*

Acesta este adevărul adevărat! iar nu câte-va incidente izolate şi foarte rari cari sunt de domeniul poliţiei corecţionale şi pe care Alianţa israelită le grupează cu multă dibăcie pentru ca să compue din ele un tablou de persecuţie religioasă.

Privească Europa nepărtinitoare starea prosperă a celor ce se zic persecutaţi de noi în comparaţie cu starea de quasi-mizerie acelor ce sunt acuzaţi de a fi persecutori şi declare în consecinţă din care parte este persecuţie?

Esplice Europa învăţată acest fenomen unic şi straniu în istoria omenirei. Cum persecutatul se bucură de toate libertăţile religioase şi comerciale, cum poate el circula şi a se aşeza unde-i place? Cum poate clădi burguri şi ridica sinagoge, şi fonda jurnale, şi avea întruniri publice fără nici o împedicare, fără nici un control din partea guvernului? *Şi cum pe de altă parte persecutatorul să fie supus la toate sarcinile Statului, să fie exploatat până la măduvă de cel pretins persecutat, şi în loc să prospere, să se îmbogăţiască în paguba persecutatului, din contra, el stăpân în ţara lui, să scadă, să ajungă la marginea mizeriei şi în fine să tindă a dispare sub valurile năvălitoare acelor persecutaţi de el?*

Fac apel la Europa luminată, fac apel chiar la acei israeliţi cărora simţul de echitate şi de lealitate nu le este străin, să declare, din care parte este persecuţie?

Dar se va găsi poate un fliantrop, om de Stat, economist politic care ar zice că persecutorul român e leneş, şi persecutatul evreu e harnic; că românul trebue să dea pas evreului, fiind unul inert şi celalt activ. La această stranie aserţiune, voiu răspunde acelui economist-politic atât de aspru în privinţa românului, şi atât de generos în privirea evreului, îi voi răspunde învitându'l să-şi arunce ochii pe câmpiile ţărei şi să vadă cine munceşte sub arşiţa soarelui în lunile de vară? Cine cu sudoarea lui scoate roada pământului pentru ca economistul-politic să aibă cu ce trăi în lux şi pentru ca evreul persecutat să aibă ce esplota fără muncă?

Românul e leneş? Dar!... El e leneş la câştiguri ilicite, şi această lene îl onorează, căci e o calitate, o probă de conştiinţă.

In fine esplice Europa luminată un alt fenomen: Cum se face că evreii din ţările în care se bucură de toate drepturile cetăţeneşti, fug de acele ţări, se leapădă de acele drepturi, şi vin cu sutele de mii să se arunce în ghiarele persecuţiei române? Cum se face că în timp de 20 de ani numărul acelor nenorociţi persecuţia i-a crescut de la 80.000 până peste 400.000?

Iată un tablou îngrozitor de creşterea numărului acestei populaţiuni

năvălitoare:

Recensemântul din *1859* arată pentru populaţiunea României următoarele cifre:

4,299,000 creştini) populaţiunea totală:
135,000 jidani) 4,425.000 suflete.

Mişcarea populaţiunei, adică sporirea prin escesul naşterilor asupra morţilor, după documentele statistice, ne dă până la 1872 următoarele cifre:

4 586.500 creştini) popul. tot. în 1872:
260.000 jidani) 4,846.500 suflete.

Pe baza aceliaşi creşteri, populaţiunea pentru sfârşitul anului 1879, se poate admite ast-fel:

4,759.500 creştini) popul. tot. în 1879:
335.800 jidani) 5,095.300 suflete.

Cifra de 335,800 jidani, în 1879, este prea mică: 1) pentru că punctul de plecare, adică recensemântul din 1879 este greşit în mai puţin; 2) pentru că nimic nu este mai greu de cât înregistrarea exactă a naşterilor şi morţilor la evrei (mai ales de la 1859 până la 1870): şi 3) pentru că în acea cifră nu se coprinde escesul imigraţiunei ovreeşti, asupra emigraţiunei, în intervalul de la 1872—1879. Aşa fiind, cifra în genere admisă de 400.000 ovrei astă-zi în fiinţă, se poate privi ca adevărată şi mai grabă ca un minimum.

Din cifrele mai sus expuse rezultă că, pe când populaţiunea creştină în 20 ani, de la 1859—1879, a sporit cu 470.000 suflete, adică cu a 9-a parte, populaţiunea ovreiască în acelaş interval a crescut cu 200.800 suflete, adică cu de 2 şi jumătate ori, întreaga populaţiune ovreiască!!

D. Moseau de Ionnes, arată tabloul următor:

Svedia şi Norvegia, 450 jidani, adică 1 la 7.500 locuitori;

Anglia, 12.000 jidani, adică 1 la 1750 locuitori;

Elveţia, 1, 970 jidani, adică 1 la 1100 locuitori;

Prusia, 135.000 jidani, adică 1 la 800 locuitori;

Franţia 60.000 jidani, adică 1 la 600 locuitori;

Italia, 38.000 jidani, adică 1 la 500 locuitori;

Danemarca, 6.000 jidani, adică 1 la 330 locuitori;

Grecia, 7000 jidani adică 1 la 140 locuitori;

Germania, 150,000 jidani, adică 1 la 90 locuitori;

Belgia şi Olanda, 80.000 jidani adică 1 la 27 locuitori;

Austria, 453.000 jidani, adică 1 la 60 locuitori;

Rusia, 658,000 jidani, adică 1 la 58 locuitori;

Turcia, 380.000 jidani, adică 1 la 26 locuitori;

Noi putem acum adăoga:

România, 400.000 jidani, adică 1 la 13 locuitori;

Prin urmare, România are relativ o populaţiune ovreiască de 2 ori mai mare de cât Statul din Europa care conţine relativ mai mulţi jidani, adică de cât Turcia, şi de 6000 ori mai mare de cât Svedia, care conţine cea mai mică populaţie ovreiască.

Luând numai Statele cu cele mai mari cifre absolute de ovrei, vedem că în:

Rusia, jidanii constitue a 110-a parte din populaţia totală;

Austria, jidanii constitue a 79-a parte din populaţia totală;

Germania, jidanii constitue a 144-a parte din populaţia totală;

Belgia, jidanii constitue a 112-a parte din populaţia totală;

Franţia, jidanii constitue a 600-a parte din populaţia totală;

Italia, jidanii constitue a 700-a parte din populaţia totală;

România, jidanii constitue **13-a** parte!

Mare atragere are pentru neamul israelit această persecuţie? Mare, dulce îi se vede, de vreme ce toţi aleargă la dânsa ca la un gheşeft plin de mare foloase.

Bine-voiască dar Europa a înţelege odată pentru tot deauna că precum în secolii trecuţi evreii persecutaţi pentru cauza de religie în Franţia, Englitera, Germania, Italia, Spania, şi Portugalia, găseau un adăpost în ţara Română, tot asemenea şi *în zilele noastre evreii nepersecutaţi, astă-zi în acele ţări civilizate, aleargă iar la noi şi astă-dată cu sutele de mii.* însă nu pentru ca să fie persecutaţi de Români, dar pentru ca să aibă şi ei la rândul lor pe lume rolul de persecutori şi să persecute pe acel ce le dau ospitalitate... Cifrele au o eloquenţă neînvinsă! (Liv. la note de Zizin).

Incă odată, iată adevărul! Şi încă Europa a crezut şi crede din contra, atât de dibaciu a fost surprinsă confienţa sa, atât a fost de activ, de influent, de neîmpăcat, de victorios, *sistemul clevetirei aplicat în contra noastră de alianţa israelită!*

Aci stăm şi ne întrebăm cu mirare: cum nişte oameni ca acei ce compun comitetul Alianţei israelite, s'a înjosit a se servi de o armă atât de degrădătoare? Căci nimic nu-i mai infamant pe lume ca rolul de calomniator... şi ne place a crede că însuşi acei oameni au fost induşi în eroare de către nişte fanatici şi de rea credinţă corespundenţi din ţară. Ast-fel pe baza raporturilor mincinoase ce primeau au indus şi ei în eroare pe supremii legislatori ai Congresului de la Berlin.

Prin urmare, România este astă-zi victima unei erori isvorâtă dintr'o infamă calomnie!

Ce efect a avut asupra soartei noastre acea eroare? Un efect dezastros, inic, umilitor şi stigmatisător pentru naţia Română!

Europa indignată de tabloul atâtor cruzimi, atâtor nelegiuiri, atâtor pretinse acte de barbarie comise de noi asupra nenorociţilor evrei ne-a condamnat fără a ne asculta. Europa, convinsă că suntem un popor netolerant, fanatic, barbar şi persecutor, ne-a pus pe acelaş rând cu sălbaticii din Africa, au găsit că facem parte în secolul XIX, în acest secol de lumină, şi că suntem o penalitate. Europa deci a decis a nu recunoaşte indepedenţa noastră, până mai întâiu nu vom pune capăt barbariei noastre, până nu vom înceta de a schingiui pe evrei, până ce în fine nu vom acorda acestora drepturi civile şi politice.

Iată situaţia exactă în care ne aflăm: un popor acuzat, condamnat fără judecată în prezenţa altui popor calomniator şi năvălitor!

Indignarea Europei a fost atât de mare, în cât nu i-a permis de a lua în consideraţie:

1. Că indepedenţa noastră ne-am recâştigat-o înşine cu arma în mână, cu preţul sângelui nostru că indepedenţa noastră este un fapt desăvârşit — un *fait acompli* — şi recunoscut de mari Alteţi al ultimului războí; de împăratul Alexandru şi de Sultanul, fostul nostru suzeran; că indepedenţa noastră nu ne-a fost acordată de pomană de către alţii, dar că acea glorioasă pomană ne-am făcut'o noi înşine prin vrednicia noastră.

2. Că în calitate de beligeranţi învingători... nu învinşi... cum meritam a fi scutiţi de ori-ce condiţii umilitoare într'un tratat de pace încheiat în urma răsboiului la care am luat o parte glorioasă.

3. Că tratatul de la San-Stephano, carele nu a fost abrogat în întregul său, proclamase indepedenţa noastră.

4. Că dreptul internaţional pozitiv nu obligă pe o naţie care n'a fost reprezentată la un Congres, a se supune obligaţiilor impuse ei de acel Congres atunci nai cu seamă când ea este învingătoare iar nu învinsă.

Mister prestidigitativ a fost dar

Alianța israelită dacă a reușit a întroduce prin surprindere în tratatul de la Berlin o chestiune cu totul străină răsboiului oriental, chestiunea israelită și tot prin surprindere țintește a se rezolva această chestiune în Parlamentele Române.

Eloquent advocat a fost Alianța israelită dacă ațâțând indignarea Europei în contra noastră, a aprins'o în așa grad, cât Europa să ne condamne pe noi Românii a plăti p - cea Orientului cu o bucată din pământul nostru, cu Basarabia; să ne condamne tot odată a plăti recunoașterea independenței noastre cu sacrificarea dreptului nostru suveran de legiferare; să ne condamne în fine a da drepturi la sute de mii de străini isgoniți de aiurea și adăpostiți între noi.

Europa avea alte chestiuni de regulat în Congres, chestiuni mult mai importante pentru ca, precum de exemplu, aceea a interdicției înscrisă în Constituția noastră în privirea colonizărei cu neamuri străine (art. 3.). Cum s'ar putea împăca dar ștergerea art. 7 cu menținerea art. 3, când cel d'ântâiu impune colonizarea evreiască, și cel d'al doilea oprește orice colonizare. Să aibă Evreii mai multe avantaje de cât Francezii, Germanii, Italienii? etc.

In zadar marele cancelar al imperiului Rusesc; prințul Corciakof, cel mai autorizat a spune adevărul în chestia Israelită, în zadar s'au ridicat în contra prescriptului art. 44, arătând marea deosebire ce există între Evreii occidentali și acei din orient, declarând chiar, că aceștia sunt un pericol pentru popoarele de dincoace de Carpați, glasul său n'a fost ascultat, căci trebuia să fim noi pedepsiți pentru fărădelegile noastre de popor barbar, netolerant și persecutor!

De acolo a isvorât art. 44!

Și iată-ne dar stigmatizați în ochii lumei pe temeiul unor simple calomnii!

Stigmatizați! Căci art. 44 coprinde în prescripțiile sale *un sub înțeles, calificarea de popor, netolerant barbar și persecutor.*

Cine este înferat cu această denumire insultătoare? Noi! Poporul Român! Noi care cu tot dreptul putem revendica titlul de poporul cel mai liberal, cel mai emancipator din toate popoarele lumei moderne!

Noi netoleranți! Noi care n'am avut niciodată un *Getto* în orașele noastre și care ne-am deschis fruntariele la refugiul tuturor acelor nenorociți evrei persecutați, despre-țuiți, schingiuiți în Franța, Germania, Italia, Spania etc.

Noi barbari? Noi, care am emancipat vecinii Asiei de la 1740, pe când Creștinii erau servi în celelalte State occidentale.

Noi barbari! Noi, care în timp de 30 de ani numai am desrobit țiganii, lovind astfel un drept feodal și secular, fără lupte, fără vărsare de sânge ca pe aiurea, ci din contra cu cea mai creștinească compătimire.

Am emancipat Românii clăcași, desființând boerescul, și ridicându-i pe servii noștrii la rangul de cetățenire, făcându-i chiar proprietari printr'o singură trăsătură de condeiu, și aceasta fără lupte, fără vărsare de sânge ca aiurea, ci din contra cu entusiasmul cel mai viu. Desființarea unui drept feodal și secular, care ținea pe frații noștri sub jug, a fost cea mai frumoasă sărbătoare națională.

Am dat drepturi politice Armenilor stabiliți în țară de 400 de ani, oameni liniștiți, muncitori și iubitori de patria lor.

Am făcut încă mai mult, noi cei barbari, noi cei stigmatizați; am trecut Dunărea ca să contribuim la emanciparea unui neam străin nouă, la desrobirea Bulgarilor!

Noi suntem barbari, noi am meritat această insultă a doua-zi după ce în lauda lumei, ne-am afirmat valoarea sub zidurile Plevnei? După ce ne-am probat toleranța într'un sens neîntrerupt de secoli?

Și cine a luat inițiativa în Congres pentru ca să ne arunce pe frunte această crudă insultă?.. Națiile de același sânge cu noi?

Franța! Acea țară generoasă și emancipatrice? Franța atât de simpatică nouă, căreia datorim convenția de la Paris, în sânul căreia noi Românii mergem cu preferință de aproape o jumătate de secol spre a ne deprinde a fi generoși, liberali și emancipatori. Franța a căreia nenorociri a găsit un resunet de profund în inimile noastre. Franța lui François I-iu care după bătălia de la Pavia, au strigat cu o nobleță cavalerească:

Tout est perdu, hors l'honneur!

Atât de puternică a fost influența calomnii vărsată asupra noastră și eroarea isvorâtă din acea sorginte necurată!

Italia!... Care a declarat cu mândrie în parlamentul ei, că e sora României! Italia eroului rege Victor Emanoil și a marelui cetățean Cavur, doi giganți cari au fundat unitatea și independența Italiei fără a sacrifica onorul ei. Italia ne-a aruncat insultă, sora a stigmatizat pe soră!

Atât de desnaturătoare a fost influența calomniei vărsată asupra noastră și eroarea isvorâtă din acea sorginte necurată!

Turcia singură, către care noi ne-am purtat dușmănește, s'a grăbit a recunoaște independența noastră, fără condiții de lealitate și astfel au recâștigat simpatiile noastre.

Cu Turcia am avut o socoteală seculară de închiat... Am încheiat'o sub zidurile Plevnei și am rupt legăturile noastre de vasalitate. rămânând în legături de amicie... Am scăpat de un suzeran care se ferea de a ne da porunci, respectând autonomia noastră și straniu capriciu al soartei!... Astăzi ne găsim față cu cinci alți suzerani cari, rezemându-se pe o eroare, ne edictează legi și penalități.

Ce am câștigat în schimb? *Ce ne folosește independența dacă suntem constrânși a inaugura această independență pe un act de supunere...* de servilitate deghizată sub denumirea de diferență!

D-lor Senatori! In prezența unei situații atât de anormale, ce avem de făcut? care trebue să fie atitudinea noastră? Avem a ne pătrunde de caracterul sacru al mandatului nostru, și fermi, și deciși, avem să spunem cu curagiu precum și cu deferența cunoscută, Puterilor semnatare a tratatului de la Berlin:

„Am fost calomniați în ochii voș- „tri, calomniați într'un grad astfel, „că dintr'un popor liber și emanci- „pator ce suntem, am ajuns a fi „considerați de voi ca un popor ne- „tolerant, barbar și persecutor.

„Această calomnie, a isbutit a „naște în spiritele voastre indigna- „rea, care v'a dictat art. 44 din tra- „tatul de la Berlin.

„Acel art. 44 prin condiția pusă „recunoașterei independenței noastre, „coprinde un blam nemeritat de noi, „o insultă care lovește demnitatea „noastră română.

„Deci, de cât recunoașterea unei „independențe pătată cu umilire, „mai bine o nerecunoaștere ce o „scutește de stigmat.

„Calomnia a fost perfidă, — in- „dignarea neîntemeiată, — penali- „tatea nedreaptă.

„Deci noi, Românii, cu tot res- „pectul datorit marelor Puteri ale „Europei civilizate, dar totodată cu „toată demnitatea ce aparține de „drept unui popor prin sine inde-

„pendent, venim să facem apel la „mărinimia voastră şi la simţimântul „vostru de caritate pentru ca să con- „stataţi adevărul şi prin urmare să „nu subordonaţi recunoaşterea inde- „pendenţei României unei clause ce „atacă dreptul ei suveran de legife- „rare şi toate fibrele onorului său.

„Lăsaţi-ne proprii noastre iniţia- „tive, liberului nostru arbitru pentru „a regula chestia israelită într'un „mod conform cu principiile civi- „lizaţiei moderne, ce le-am aplicat „cu generozitate către alţii, şi cu „interesele noastre economice şi na- „ţionale, precum din libera noastră „iniţiativă am urmat în privirea Ro- „mânilor, odinioară servi, a Ţiganilor „odinioară sclavi, a Armenilor şi a „Bulgarilor.

„Recunoaşteţi independenţa noa- „stră pur şi simplu, pentru ca să „nu rămâe nici umbră de blam, nici „un vestigiu de stigmat pe fruntea „României, şi astfel promitem a face „schimbarea în unele dispoziţii ale „Constituţiei noastre.

„La caz contrariu o declarăm cu „mai profundă regretare, datoria „noastră de Senatori, chemaţi a păzi „Constituţia noastră iar nu a o sfâ- „şia într'un moment de surprindere; „chemaţi a păstra neatinsă demni- „tatea naţională, ne vom vedea obli- „gaţi de consecinţa noastră a amâna „pe la un timp mai fericit revizuirea „Constituţei.

„Această declarare o facem fără „nici un spirit de sfidare, dar chiar „sub forma unei rugăciuni adresată „de noi acelor mari Puteri, cari ştiu „a ţinea sus drapelul demnităţii lor „şi care ne vor permite a urma e- „xemplul lor, pentru ca astfel să fim „demni de a lua locul nostru ală- „turi cu ele".

Nu mă îndoesc, că toţi D-nii Senatori, precum şi toată ţara, resimt nedreptatea şi insulta amară ce ni s'a făcut din cauza unei simple erori provocată dintr'o calomnie; însă se vor găsi negreşit unii dintre colegii mei, care conduşi de un spirit de prudenţă cam exagerată, îmi vor face întâmpinări:

Unul va zice poate că Europa luând odată o decisiune în privirea noastră, nu ar putea se revie asupra ei; prin urmare refusul nostru de a ne supune verdictului său ar fi din partene o desfidere inprudentă.

Voiu răspânde că, ar fi să nesocotim spiritul de echitate Puterilor civilizate, dacă am crede că recunoscând eroarea în care au fost induse asupra noastră, s'ar inteţi a menţinea o clausă pedepsitoare, infamantă şi nemeritată, în tratatul de la Berlin; voiu adăugi că inculpatul ce îşi reclamă dreptatea nu desfide pe judele său, şi că a refuza stigmatul pe fruntea ţărei, a refuza sinuciderea neamului nostru, nu este un act de sfidare. Europa e prea luminată ca să pue în cumpănă amorul său propriu de putere gigantică, cu dreptul sacru a unui mic popor ce a meritat totdeauna bunăvoinţa ei. Europa cunoaşte că demnitatea unei naţii nu se măsoară pe numărul locuitorilor săi, precum onorul şi curagiul unui om nu se măsoară pe talia lui.

Altul va zice poate că s'ar uni cu părerea mea, dacă din dosul refusului nostru de a ne supune, am avea 300.000 de baionete. Voiu răspunde, că dreptul nostru e mai tare de cât 300.000 de baionete, cari, dacă le-am avea şi am vroi să facem întrebuinţare de ele, ne-am găsi în faţă cu 300.000 baionete ale Europei cualizate în contra noastră. Prin urmare, nu 300.000 de baionete ne-ar putea dicta datoria noastră de a feri fruntea ţărei noastre, de a insulta dar dreptul nostru.

Altul va zice că, art. 44 nu coprinde nici o intenţie de insultă în contra naţiei Române, ci numai o simplă de condiţie admitere în marea familie Europeană, precum de pildă condiţiele la care este ţinută a se supune ori-cine are dorinţa de a face parte dintre membrii unui club. Stranie întâmpinare! L'aşi întreba pe acel întâmpinător, dacă ar primi să intre într'o adunare, cu condiţie de a se sinucide mai întâiu, sau cel puţin cu condiţie de a trece printr'o umilire degrădatoare!

Altul va zice: că trebue să facem oare cari sacrificii, pentru ca să intrăm şi noi o dată în marea familie Europeană. Voiu răspunde D-sale, întrebându-l dacă nu a remarcat în unele familii câte o rudă scăpătată, care are mai mult rolul şi aparenţa de slugă de cât acela de rudă, care e tolerat în salon sub condiţie de a nu se prevala de legăturile sale de rudenie cu stăpânii salonului; care e pus la masă în capătul mesei, şi dacă sunt mai mulţi meseni, sau meseni importanţi, e trimis să prânzească jos cu ceilalţi servitori. Această poziţie de rudă scăpătată şi umilită, eu nu o admit pentru România când e să intre în familia Europeană, şi îmi place a crede că fie-care dintre noi gândeşte ca şi mine: că România şi-a recâştigat titlurile sale de nobleţă pe câmpul răsboiului, că prin urmare are dreptul de a face intrarea sa în lume cu fruntea sus, iar nu cu capul plecat.

Altul va zice: că în fine tot trebue să facem ceva în favoarea evreilor, pentru ca să dăm o satisfacere Europei şi să ştergem din Constituţia noastră acel nenorocit art. 7, cauza situaţiei noastre de astăzi.

Dar trebue să facem ceva, însă ce, şi cum, şi când? Iată întrebarea. dacă Europa, apreciând actele noastre din ultimii 30 de ani, şi convingându-se prin acele acte, că suntem un popor liberal şi emancipator, ar fi recunoscut pur şi simplu indepedenţa noastră, câştigată de noi înşine, iar nu dată nouă pomană, şi dacă în urma acestei recunoaşteri leale ar fi cerut de la noi oficios ca să desfiinţăm stavila pusă în calea evreilor, noi Românii, cu generositatea şi simţul de gratitudine ce ne caracterisează, ne-am fi grăbit a face pentru israeliţi mai mult de cât vom putea face acum.

Lăsaţi în propria noastră iniţiativă, şi la liberul nostru arbitru, ne-am fi arătat mai liberali, mai mărinimoşi în privirea evreilor, de cât acum că ne vedem loviţi în amorul propriu nostru naţional, în dreptul nostru suveran de legiferare, şi apăsaţi sub presiune străină.

Alianţa israelită prin nerăbdarea ei de a dobândi drepturi civile şi politice pentru coreligionarii săi, au indus Europa în eroare, pentru ca Europa să exercite presiune draconică asupra noastră Rezultatul este că naţiunea română să simte ofensată, că România se simte ameninţată, că poporul este iritat într'un grad care poate să producă regretabile evenimente. Prin urmare reprezentaţii săi sunt ţinuţi a fi cu mare circonscripţie în atingerea Constituţiunei noastre, şi pot zice, sunt obligaţi la o parcimonie prudentă în chestiunea de acordare de drepturi neamului israelit.

Iată rezultatul nerăbdărei alianţei israelite, nerăbdare legitimă, o recunosc, dar imprudentă şi nepolitică.

Eu însumi care am' reputaţia de evreofob, mă simt cu toate aceste destul de civilisat, pentru ca să găsesc că trebue să facem evreilor o condiţiune mai corectă în ţara noastră, dar când, şi cum, şi în ce condiţiuni?

Nu sub presiunea directă a art. 44, nu sub presiunea indirectă a alianţei israelite... ci din liberul nostru arbitru de Stat indepedent şi recunoscut. Indepedent fără condiţiuni.

Căci, dacă am urma alminterea, dacă ne-am supune a trece sub furcele caudine acelui fatal art. 44,.. ştiţi cu ce ne-am alege?

1. Am afirma noi înşi-ne acuzările alianţei israelite şi am recunoaşte

starea de barbarie ce ni se aruncă în față, făcând un *mea culpă* ce ar rămânea ca o pată eternă pe paginele istoriei noastre naționale.

Supurându-ne cu capul plecat penalităței cuprinsă în art. 44, am lua deprinderea supunerei, pe când alții ar lua vis-a-vis de noi deprinderea poruncii, și ca Stat indepedent, am ajunge la o stare mai tristă de cât acea din timpul reglementului organic, când eram conduși *à la baguette* de ordinele venite din Petersburg și de firmanurile sosite din Stambul.

In fine ne-am expune la cea mai tristă umilire: aceea de a datori recunoașterea Independenței noastre, nu sacrificiilor noastre, nu vitejiei noastre, nu Românului care și-a vărsat sângele pe câmpiile Bulgariei... nu simțului de equitate a Europei, dar am datori-o în parte... cui?... Alianței israelite!... Asemenea Prințului nostru care au făcut campania ca șef Suveran, în fruntea bravei sale armate, Prințul Carol de Hohenzolern, nepotul marelui împărat al Germaniei, și Domn Românilor, el care și-au câștigat titlul măreț de Prinț indepedent *á la pointe de son épée*, și-ar datori acest titlu istoric, nu vitejiei sale, nu bărbăției soldatului Român.., dar cui?... în parte alianției israelite.

Ce ar zice țara întreagă, dacă i-am creea o asemenea situațiune în istorie? Ce ar zice Românul care s-a luptat voios pentru idepedența moșiei strămoșești?

Țara și-ar întoarce ochii cu durere de la noi.

Românul ar zice: Nu-mi mai cereți de azi înainte sângele meu, dacă acel sânge vărsat nu slujește de cât la trunchirea țărei și la înjosirea demnităței naționale.

Pentru aceste considerente, când astăzi România vine cu istoria sa în mână, pentru ca noi să înscriem pe paginele sale, al nostru veto, eu unul rup pagina destinată pentru înscrierea umilirei țărei, iar pe cea-laltă pagină scriu cu inima mea: demnitatea și salvarea ei!

Iată cuvintele pentru care susțin amendamentul. Am zis!..."

Așa vorbea acela, în al cărui nobil suflet au vibrat toate bucuriile și durerile neamului, s'au oglindit ca în azurul cerului toate frumusețile pământului strămoșesc. La oamenii, cari au făurit România mică, trecând prin volbura revoluției dela 1848, prin suferințele și lipsurile surghiunului, participând ca bărbați maturi la discuțiile îndrumătoare ale divanurilor ad-hoc din 1857, înfăptuind opera Unirii Principatelor de la 1859 și înălțarea României la rangul de Regat; la acești oameni, spre deosebire de pigmeii din zilele noastre — cu rare excepții, — la acei oameni gândul cel adevărat pornea dintr'o inimă curată, pusă în serviciul țării. I-a caracterizat exact Eminescu când scria:

„*De aceea spusa voastră era sfântă și frumoasă, căci de minți era gândită și din inimi era scoasă*".

Astă-zi mintea nu mai îndrăsnește să gândească naționalist; inima nu mai bate românește. Astă-zi gândim după calapodul făurit de „anumita presă", și simțim cum ne dictează interesele materiale, cari nu mai cunosc granițele patriei.

Astă-zi literatura să complace în înclinări atât de dozate cu umanitarism încât simțul autohton apare tot mai firav, tot mai atrofiat. Prozatorii noștri, poeții noștri contimporani se străduesc a fixa pentru posteritate totfelul de stări sufletești și plăsmuiri ale imaginației; dar dintre cei mai în vârstă nu s'a găsit unul, care cu talent să zugrăvească, impresionant, zguduitor și creator de sbucium lăuntric fără astâmpăr, toată mizeria, toată desnădejdea, tot pustiul din sufletul țăranului din Maramureș, ori din țara Moților, împins să-și i-a toiagul pribegiei, pentru-că Jidanul s'a așezat în locurile de baștină și odată cu isvoarele de bogăție i-au răpit și adăpostul părintesc.

De ce nu vă exercitați talentul, domnilor scriitori, analizând adânc tăios și limpede ce se petrece în sufletul celui mai conservator țăran din lume, când mizeria îl scoate din ograda lui și-l aruncă departe de vatra satului, unde nu mai are de ce se prinde?

Căutați dureri imaginare, frivole, umbre trecătoare ale unei închipuiri — înfierbântate și nu desvăluiți durerea reală a unui popor care moare!

Nu vă mișcă soarta tragică a neamului din care v'ați ridicat de ieri sau de alaltă ieri? Cum se poate să uitați, domnii mei, că dacă talentul vă permite să vă ridicați până în slava cerului, sunteți totuși înfipți, cu picioarele în glia strămoșească, că din această glie, vă isvorăsc toate puterile, precum seva se ridică prin rădăcinile copacului, tulpină și crengi până la cele mai plăpânde rămurele, cari se îndreaptă spre soare?

Din două una: ori mișcarea naționalistă și creștină nu are nici un temeiu real; ori D-voastră domnilor scriitori ați pierdut contactul cu substratul sufletului popular. Cine crede, că mișcarea, pentru a cărei sporire și luminare lucrăm din răsputeri, nu are un temeiu de tragică realitate, să se ducă în satele sărăcite și alcoolizate de Jidani și va face, dacă este bun Român, *mea culpa*; atunci nu mai rămâne decât ca aceia, cari cu vină au întârziat să-și curețe cu un ceas mai înainte sgura indiferenții spre a îmbrăca realitatea în formele nepieritoare ale artei, care făcând opinie publică împinge la înfăptuiri salvatoare.

Toate mișcările neamului nostru cu caracter național ori social, până la isbucnirea marelui răsboi, au încolțit în suflete prin preludiul literaturii.

Ați uitat, domnii mei, cât a precipitat evenimentele „Deșteaptă-te Române" al lui Andrei Mureșanu? și cântecul pătimirii noastre al lui Octavian Goga? Ați uitat mișcarea dela „Semănătorul" a lui Nicolae Iorga, determinând puternic, nävalnic, irezistibil nu numai simpatia inoperantă, ci grija chinuitoare și cerința imperioasă pentru rezolvarea chestiunii țărănești în România mică; acea literatură viguroasă și conștientă, susținută de talente tinere, conduse de Dl Nicolae Iorga, a pregătit înfăptuirea reformei agrare, pusă în mod oficial la ordinea zilei, la începutul anului 1914. Credeți D-voastră, domnii mei, că puțin ecou, puțină putere de propulsiune, de urnire a conștiințelor din vechile făgașe, a avut aceea poezie a lui *Vlăhuță*, care indignat că nu se face cu un ceas mai înainte dreptate țăranului român, a întitulat-o în 1907 „*Minciuna stă cu regele la masă*"?

Astă-zi în pustietatea indiferenții generale, față de suferința crescândă a poporului român, care geme sub călcâiul jidovesc, apar *rari nautes in gurgite vasto*; ici și colo câte un scriitor tânăr, al cărui glas nu se poate auzi în hărmălaia Jidanilor și jidoviților, cari dictează în viața sufletească a României.

Abia dacă vedem înverzind ca o oază în mijlocul deșertului poeziile antisemite ale lui *Iustin Ilieșiu*; producțiile lui *Costea Rovine*, valoroasa piesă de teatru a lui *Corneliu Georgescu*, întitulată *Vremuri de restriște*.

Dar scriitorii maturi, cu nume bine stabilit, unde sunt?

Oare se rușinează să desvolte, pentru întreaga țară, tema pe care Eminescu a pus'o pentru Bucovina, acum o jumătate de veac în cunoscuta strofă:

„*Și tu frumoasă Bucovină*
„*Diamant din stema lui Ștefan*
„*Ajuns-ai roabă și cadână*"
„*Pe mâni murdare de Jidan*"?

I. C. Cătuneanu.

O scurtă privire asupra chestiunii pădurilor moţeşti

In ziua de 18 Iunie 1927 trebuia să aibă loc procesul de rebeliune intentat moţilor dela Rechiţele, fiindcă ei şi-au apărat pădurile de exploatetorii evrei veniţi să le taie până în faţa caselor acestor moţi.

Inainte cu 4 ani, când s'a făcut cunoscută chestiunea exproprierei moţilor ne-am ocupat de această chestiune amănunţit, tot aşa ca şi câteva gazete zilnice cari au luat apărarea moţilor cu mult curaj şi energie. Cu toate acestea în timp de 4 ani multe amănunte s'au uitat şi lupta frumoasă pentru dreptate a moţilor a început să fie uitată, cu toate că pădurile din Munţii Apuseni nu au intrat în stăpânirea locuitorilor, cari de secole întregi au fost obişnuiţi să nu vadă acolo streini, ci să taie singuri pădurile, fie pentru grinzi ori scânduri sau „cercuri de ciubere", scoborând apoi cu ele la vale la oraş.

Din ziarele cari s'au ocupat cu chestiunea exproprierilor vom căuta să reclădim momentele acelea de amărăciune şi disperare ale moţilor cari au făcut să sară întreaga opinie publică românească în ajutorul lor.

Intreaga luptă pentru dreptate de câtiva ani a moţilor, s'ar putea împărţi în trei faze.

Prima fază este descoperirea afacerilor puse la cale în dauna populaţiei de către societăţile de exploatare conduse de evrei şi alţi streini ori înstreinaţi.

Prin anul 1922 o nouă societate constituită la Bucureşti cu mai mulţi români cu trecere şi legături, între cari însă juca rol principal un oarecare evreu cu numele *Fischer* dela o societate care fusese disolvată, cumpără o pădure foarte frumoasă de brad de 100—120 ani care se afla în apropierea nemijlocită a comunei Rechiţele.

Cum moţilor li s'a promis încă din timpul revoluţiei, când pentru a goni de acolo pe unguri şi pe evrei ei voiau să pună foc pădurilor, că pădurile vor fi ale lor şi să le păzească, oamenii au primit cu o surprindere vie sosirea lucrătorilor societăţii „Regatul Mare" a lui Fischer. Ei s'au sfătuit într'o zi de Duminecă şi au plecat mic şi mare în pădurea Cuciulatului, cum îi zic ei pădurei din chestiune, unde au găsit pe lucrătorii streinilor, pe cari i-au pus pe fugă, convinşi că pădurile numai ale lor pot fi, cu atât mai mult că în ultimul timp starea moţilor din munţi s'a îngreunat foarte mult. Pământul nu produce nimic, pe lângă toate acestea ei nu mai puteau ţine nici vite şi acum erau ameninţaţi ca să li se ia din gură ultima bucată de pâine pe care le-o mai oferea exploatarea pădurilor.

Nu au trecut însă decât câteva zile după ziua de 22 Noemvrie 1923, când moţii au alungat pe oamenii lui Fischer din păduri. Ei s'au pomenit cu căpitanul de jandarmi Brudea şi mai mulţi jandarmi veniţi să potolească rebeliunea. Ţăranii şi azi îşi amintesc cu groază de „instrucţia" pe care a făcut-o atunci căpitanul de jandarmi, care a bătut până şi pe primarul comunei.

Văzând moţii că dupăce li se iau pădurile, ei mai sunt şi bătuţi de jandarmi, s'au hotărât să trimeată delegaţii la Bucureşti. Primarul satului, Teodor Şuşman, împreună cu câtiva moţi pleacă atunci în capitală, unde caută să se plângă oamenilor politici de nedreptatea ce li s'au făcut. Dintre toţi aceia cu cari ei au vorbit, numai dl *Nicolae Iorga* a luat cuvântul pentru ei, arătând în Parlament ceeace se întâmplă în Munţii Apuseni.

Sosind însă acasă la câteva zile ei se pomenesc cu primprocurorul Tribunalului din Cluj, Cepescu şi cu judecătorul de instrucţie, Păcuraru făcând o anchetă care a durat mai multe zile, dau ordin să se aresteze vre-o 12 ţărani şi primarul Şuşman vinovaţi de provocare la „rebeliune" şi să fie duşi la Parchetul tribunalului din Cluj. Moţii nenorociţi stau vre-o 2 săptămâni în închisoare, dar între timp mai multe ziare româneşti dau alarma şi guvernul se vede nevoit a lua măsuri pentru ca moţii să fie puşi în libertate, ordonând totodată o mare anchetă pentru stabilirea situaţiei în care se află locuitorii din Munţii Apuseni.

In cursul acestor anchete apoi se constată lucruri uimitoare. Din acest moment ne putem considera intraţi în faza a doua a chestiunei.

Se constată, că în Munţii Apeseni, regiunea Huedinului trei mari societăţi şi câtiva absenteişti au ajuns stăpâni pe pădurile oamenilor, pe cari le exploatează după cum vor ei, pentru ca moţilor să li se exproprieze tăieturi şi stânci goale drept păduri comunale.

Iată carisunt cele trei societăţi: Kalotaszegi Erdőipar dela Călăţele, o cointeresare a lui Grödl, cunoscutul exploatator de păduri, Fehèrvizi ale Tischler, cel mai mare exploatator de păduri din Ardeal, şi Regatul Mare a lui Fischer, despre care am mai vorbit. Ce a mai rămas din pădurile mari, a rămas în mâna absenteiştilor Urmánczy, Bánffy, Andrásy. Şi să notăm că tocmai Urmánczy a fost acela, care a adus în 1918 trupe săcueşti cu mitraliere la Belis unde au împuşcat mai mult de 100 de moţi, aruncându-i apoi morţi şi răniţi în focul imens al cherestelei incendiată de către populaţie. Dar pe semne mai dragi erau streinii decât românii.

Cum însă legea pentru reforma agrară prevedea că şi locuitorii trebue împroprietăriţi, s'a găsit modalitatea pentru a se eluda dispoziţiunile legale. Comunele de moţi au fost împroprietărite cu stânci şi tăieturi, cum şi cu solul pădurilor pe cari le vor exploata societăţile. In felul acesta vre-o 36 de comune de moţi din jurul Huedinului erau ameninţate cu pieirea, doar populaţia aceasta care trăeşte la o înălţime de 1600-1800 metri nu are altă posibilitate de trai, decât lemnul.

Să vedem cari sunt comunele condamnate în felul acesta, publicându-le după ziarul „Patria" (29 Febr. 1924)

Societatea „Kalotaszeg" despoaie comunele: Vălcăul Unguresc, Călăţele, Bălceşti, Belis, Ghiurenţa de sus, Ghiurenţa de jos, Dealul Calului, Albac, Scărişoara

Societatea „Regatul Mare" spoliază comunele: Rogojel, Frăsinet, Scrind, Mărgău, Rechiţele, Dealul Boti, Ciula, Buteni, Călata Mare.

„Fehérvizi" a lui Tischler răpeşte pădurile comunelor: Ciucea, Poeni, Sebeşul Mare, Bologa, Tranis, Vişag, Morlaca, Rogojel, Săcuien.

Dar mai sunt şi alte comune întrucât blocul de păduri a celor trei societăţi şi a absenteiştilor amintiţi întră de pe linia căii ferate Huedin-Ciucea adânc în inima Munţilor Apuseni până dincolo de Vlădeasa.

In afară de faptul că moţii primiseră numai stânci în loc de păduri, nu era o singură comună în tot complexul acesta, care să fi obţinut cel puţin minimul legal fixat prin legea pentru reforma agrară. Comunele erau într'adevăr condamnate la moarte şi un strigăt de durere se auzi din Munţii Apuseni, dus la Bucureşti prin nenumărate delegaţiuni şi comisiuni ale moţilor, cari tot la săptămână veneau în Capitală timp de vre-o doi ani, cu o perseveranţă uimitoare, doar, doar li se va face dreptate.

Făcându-se această constatare, comunele de moţi astfel ameninţate încep să se neliniştească şi ele. Ameninţă un mare val de nemulţumire alor vre-o 40.000 moţi şi nenumărate comisiuni oficiale sosesc la faţa locului, sosind între alţii dnii Tătărescu şi Cipăianu, cari au făcut declaraţiuni categorice, că vor face dreptate oamenilor. Şi oamenii cu multă răbdare au tot aşteptat. Dar chestiunea prezintată astfel opiniei publice prin ziare, între cari începe să lupte dârz pentru cauza moţilor „Cuvântul", forţează atât societăţile cât şi autorităţile. *Nu trece* multă vreme şi societăţile încep tratative cu sătenii, căutând să se înţeleagă, pentru ca şi ele să poată lucra în linişte.

Societatea „Regatul Mare" văzând că nu poate exploata pădurea Cuciulatului, vinde întreaga pădure lui Tischler, care în felul acesta pune mâna pe o nouă pădure de mare întindere şi o cumpără fără să-i fie teamă de exproprierea, care ameninţa pădurea sub formă de declaraţiune ministerială categorică.

Pentru ca societăţile *să dea* caz mai puţin, ele întră în tratative cu fiecare din cei nemulţumiţi în parte. Marea nemulţumire care clocotea în Munţii Apuseni trebuia potolită şi în primul rând trebuiau împăcaţi moţii dela Rechiţele. „Regatul Mare" le oferise ceva, mai dă şi Tischler şi după o luptă de vre-o trei ani se ajunge la înţelegere cu această comună, care primeşte vre-o 250 jugăre de pădure mai bunişoară, în afară de ceea ce primise prin expropriere.

Dupăce moţii dela Rechiţele au fost împăcaţi, chestiunea s'a simplificat mult şi societăţile nici un au mai ţinut să împace comunele celelalte. Doar cuibul de foc era la Rechiţele şi celelalte comune nici chiar în toiul luptei pentru păduri nu reacţionau îndeajuns, fiind oameni plătiţi în toate părţile de către societăţi. In felul acesta apoi, comuna Rechiţele care a dus lupta cea mare, într'adevăr are păduri poate mai multe decât ar fi primit prin reforma agrară, restul comunelor însă, adică 35 la număr sunt aproape tot în situaţia de mai înainte, fiindcă nu au înţeles să lupte destul de hotărâte şi solidare.

Procesul de rebeliune intentat de către autorităţi moţilor dela Rechiţele este amânat cu zilele timp de 4 ani. Nu de mult trebuia să aibă loc desbaterea, dar s'a amânat din nou. Autorităţile au ajuns ca să vadă şi ele singure că nu este vorba de o rebeliune, ci de o acţiune a populaţiunii din zeci de comune, ameninţată să rămână muritoare de foame fiindcă societăţi streine au venit până în faţa caselor ca să le exploateze singura lor bogăţie din care mai puteau şi ele trăi: lemnul.

A fost o mişcare la care moţii au fost forţaţi de împrejurări trebuind să se îngrijească de soarta lor şi a copiilor lor, doar reforma agrară nu se face decât odată în viaţa unui popor. Puteau oare ei să scape acest prilej? Puteau oare să se lase jefuiţi, pentru ca în România ei să coboare din nou dealurile cu cercuri plecând acum poate pe câmpia vechiului Regat ca să aducă porumb, cum odinioară coborau pe pusta ungurească. Ei nu puteau fi expuşi tocmai de către noi, generaţia care ar trebui să le fim recunoscători pentru meritele din trecut, pieirei în mod mizerabil prin lipsuri.

Iată dece nu ne temem că va fi justiţie românească să condamne pe moţi.

In ce priveşte apoi situaţia actuală a celorlalte comune, la timpul său ne vom ocupa şi cu aceasta căutând să mai îndreptăm ceva dacă politicianii întovărăşiţi cu Jidanii exploatatori vor îngădui.

Delafinta.

Realităţi crude

— Scene, fapte şi constatări din alegeri —

Odată deslănţuită, — furtuna electorală cuprinsese toată ţara. Reţea de fulgere, care de care mai luminos — agenţii electorali năpădiseră de pretutindeni — împânzind-o.

Oameni, până mai ieri necunoscuţi, uitaţi în umila lor tăcere şi însigni, fiantă — scoteau, din câte un colţ — capul la lumină. — Se scuturau de colbul indeferenţii — îmbrăcau haina nouă a „apostolatului electoral" şi apucau drumurile lungi şi obositoare ale propagandei.

Norocul le surîdea iar.

Ce surîdea de astădată mai dulce... mai promiţător: miraj ciudat luminând în zare....

Uitând trecutul care-i osândise — porniseră acum încrezători, visându-şi încununarea frunţilor cu laurii isbânzi.

O vorbă simplă — aruncată la întâmplare şi mai mult din perfidie — „alegeri libere" îi fascinaseră.

Porţile tuturor posibilităţilor li se deschiseseră înainte — orice stavili pieriau. — Puşca jandarmului, cu baioneta strălucitoare în vârf — dispărea ca un vis urât.

Cerul senin îşi desfăşura în larg flamurile albastre, curate, fără pete de nori....

Şi s'au pornit vajnicii candidaţi la bursa norocului, cutreierători neobosiţi...

S'au aruncat ca pasările înfometate asupra satelor noastre... „alegeri libere, oameni buni, alegeri libere... sunteţi liberi... votaţi cu noi"...

Uimiţi — deşi obişnuiţi îndeajuns — oamenii buni îi priviau miraţi.

„Iar au venit domnii peste noi... Au lipsă... sunt în stare să-ţi dea sufletul... să-ţi îngenunche"... Şi scârbiţi de atâta umilinţă, de atâta cerşetorie, plecau cu un zâmbet trist, enigmatic, fluturător pe buzele întredeschise pe care cetiai totuşi conştiinţa omului care poate.

Iar ici... colo... câte un bătrân uitat de vremuri — după ce îi asculta, se întorcea să-şi şteargă cu mâneca cămeşii înflorite de sudoarea trudii, câteva lacrime ivite în ochi — şi pleca lăsând în urmă o dâră de vorbe înţelepte.

Oricine a stat deoparte privind frământările recentelor alegeri a putut desprinde din ele învăţăminte mari.

S'au petrecut în adevăr în aceste alegeri fapte de-o gravitate excepţională, fapte cari vădesc minunat nu numai complecta-ne destrăbălare morală — ci chiar lipsa totală de conştiinţă, de demnitate...

Şi nu e vorba acum de acei cari au înţeles să-şi vândă sufletul în nădejdea unui *os de ros....*

Dacă reflectăm mai adânc, decide n că asupra lor tot mai poate coborî o rază de iertare sau cel puţin de compătimire... Sunt patimi lumeşti cari se înţeleg. — Din ele putem desprinde doar adevărul că Iuda n'a pierit. — Trăieşte încă în mii şi mii de exemplare aruncate pe tot întinsul ţării.

Ceeace ne înspăimântă, ceeace ne face să prevedem un viitor acoperit cu falduri cernite... e perversitatea politică, e depravarea inconştienţii care s'a revărsat dela un capăt la altul, prin toate satele. Din sufletul unor anumiţi agenţi electorali au ţâşnit coloane de valuri murdare cari au spălat orice urmă de încredere în noi, în organizaţiile noastre, în forţele şi mândria noastră de români.

„Oameni buni, spunea un candidat

național-țărănist — *regele moare*, — Țara se prăbușește... Ce ne facem. Un fior se strecura prin sufletul mulțimii al cărei gând sbura departe spre regele bun și brav. — Un fior pe care un strigăt de „Trăiască dl Maniu“ — al aceluiaș protagonist al dragostei de neam și coroană — îl spulbera grabnic.

Regele moare... trăiască dl Maniu !.. Câtă perfidie ascunsă sub vălurile groase de colb ale ignoranței... Altul într'un sat spunea: Averescu a vrut să vândă Ardealul Ungurilor — iar în alt sat acelaș ofta în forța oamenilor după vremurile de altădată când toți erau îmbuchetați în jurul partidului național....

Alegeri libere sunt acestea? — Ce întrebi. — Demagogia și-a fluturat steagurile murdare cu dragă voie sub scuturi legale.

„Am văzut un afiș jidănesc — îmi spunea un bătrân și venerabil preot“...

Am căutat dar n'am găsit nici unul. Intrebând pe un cunoscut mi-a spus într'adevăr că s'au împărțit pe ascuns manifeste jidovești. „Și ce scria în ele?“ — întrebai.

„Ei... răspunse luându-mă deoparte... îți spui Dta... ști... Noi niciodată nu vom putea lua Ardealul cu forța... Prin înțelegere însă: da; deaceea să votăm cu țărăniștii“.

Și clipea cunoscutul meu din ochi cu șiretenie caracteristică rasei sale.

Iată unde ne-a dus debandada alegerilor. Pretutindeni acești național-țărăniști, au semănat ura, discordia, neînțelegerea....

Putem dovedi cu clarificări, cu acte autentice dacă ni se cere, că „naționaliștii“ (acest nume flutură ca ironie pe buzele noastre) au ațâțat contra „regățenilor“ și pentru o mai deplină desorientare — au amețit mintea poporului cu „reîntronarea prințului Carol care a fugit — spunea unul — fiindcă a îndrăsnit să dea două palme dlui Brătianu“...

Național-Țărăniști! Voi sunteți otrava acestei țări. O infiltrați în sufletul ei prin pâlnia inconștienței voastre. — Dacă voi, naționaliștilor, vă puteți mândri cu mărirea din vremurile de tristă memorie — azi țara pune pe fruntea voastră pecetia lașității.

V'ați unit cu țărăniștii și cu jidanii pentru ca s'o târâți mai sigur și mai grabnic în groapă sub fâlfâirea faldurilor negre ale praporilor.

Prăbușirea guvernului Averescu a venit ca o primenire necesară. Putem spune cu inima deschisă: N'a lăsat în urmă nici un regret.

Infiripat în pripă, șubred — s'a dărâmat ca un castel de hârtie cartonată. Și numai amintiri triste, numai pilde rele a lăsat în urmă-i...

Molima premiilor — e moștenirea lăsată de el. — Amintim în treacăt că această molimă s'a întins și în județul nostru.

Numai așa se explică de ce un director școlar din Cehu-Silvaniei colectează bani dela colegi pentru a premia pe doi revizori școlari, oameni într'adevăr harnici și de-o onestitate rară.

Dar e acesta un motiv pentru a arunca bani în vânt? Directorul visează probabil avantajii....

Un simptom al crizei morale în care ne sbatem. Trecem peste el.

A făcut multă vâlvă dorința dlui Goga de a se uni în cartel electoral cu L. A. N. C; vâlvă justificată de altfel prin purtarea din timpul guvernării a fostului ministru de interne..

La fel disidențele din sânul L. A. N. C.

Mulțimea de aici cere clarificări și prin glasul meu roagă pe cei în drept să lase la o parte neînțelegerile, certurile și să se unească pentru suportarea mai departe a luptei abia începute. Puneți, dragi domni, deoparte ambițiile, și reveniți sub steagul ridicat cu atâta încredere. Fie-vă milă de lacrimile noastre și nu ne lăsați părăsiți. — Voi al căror suflet a trăit numai pentru neam, pentru noi și pentru gloria noastră...

Proteguitori ai ideii naționale pe care o simbolizați — reînchegați-Vă puterile — că ne râd jidanii și aruncă în noi cu bulgării sfidării...

Lacrimi am picurat printre aceste rânduri... și lacrimi picură toți, cei mulți, pe cari i-ați ajutat...

*

Am aruncat aceste constatări în fugă. — Ele sunt desprinse din preajma mea. Și le-am scris așa cum le-am cules pentru a oglindi realitatea. — Vede oricine cât e de crudă această realitate... Vede orice român în pieptul căruia mai înflorește dragostea de neam în ce critică situație ne svârcolim....

Pentru remedierea relelor afirmăm încă odată: ne trebuie conștiință românească.

Și această conștiință nu se poate căpăta decât numai trecând prin focul purificator al L. A. N. C.

Fiecare român are datoria să treacă prin acest purgatoriu pentru a ajunge curat pe tronul înalt al măririi de unde să împletesc destinele neamului.

Flacările lui vii să nu înfricoșeze: ele curăță, lăsând să iasă numai aurul prețios.

George Popovici, învățător.
Oarța de sus — Sălaj.

Veste bună.

In ziua de 1 August a apărut la Iași revista, cu caracter naționalist și creștin, întitulată *„Pământul Strămoșesc“*, scrisă de tineri cari și-au însemnat durabil numele lor în analele mișcării studențești. Toți sunt animați de credință neclintită în dreptatea cauzei, toți sunt hotărâți la luptă și la jertfe, toți au un suflet curat și oțelit prin grele încercări.

Pornind pe drumul plin de spini, ce vor să-l curățească, nu se poate să nu contribue puternic la isbânda, către care ne încordăm toate puterile și noi de la *„Infrățirea Românească“*, pentrucă în afară de prinosul energiei lor morale aduc și învățătură și talent și experiență. Ei se numesc: Corneliu Zelea Codreanu, Ion I. Moța, Ilie Gârneață, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici.

Titlul revistei, ce va apărea de două ori pe lună, spune totul: fondatorii voesc să apere, să curețe și să desrobească *pământul strămoșesc*, pe care l'au încălcat, încălecat și secătuit toți veneticii din neamul lui Iuda. Dacă vor fi hotărâți a stărui până la capăt, isbânda va veni mai repede de cât se așteaptă, spre uimirea politicianilor vicleni și sceptici, spre groaza Jidanilor. Până atunci și politicianii și Jidanii vor urzi contra acestui organ de publicitate complotul infam al tăcerii; se vor strădui din răsputeri ca glasul legiunei Arhanghelului Mihail să nu pătrundă în public; se vor abține, în consecință, de a-l semnala cititorilor, de a-se ocupa în orice fel de noua publicație spre a nu atrage atenția acelora, pe care i-a otrăvit și hipnotizat „anumita presă“. Zadarnică străduire, care dovedește numai stârpiciune sufletească și conștiință încărcată de păcate! Dreptatea poporului român, căzut astă-zi în grea suferință prin robie la Jidani, se va ridica tot mai luminoasă și va produce reacțiunea mântuitoare. La această operă, la care de mult lucrează și alte energii curate, fondatorii revistei *„Pământul Strămoșesc“* se vor mândri că puternic au contribuit. Aceasta poate fi pentru suflete nobile cea mai înaltă satisfacție. Le-o dorim din toată inima.

I. C. Cătuneanu.

Duşmănia etern perfidă a Jidanilor față de România.

In Statele-Unite ca şi la noi există o „anumită presă“, condusă deci din umbră de Jidani. Dăm un caz caracteristic din timpul călătoriei M. S. Regina Maria în America, comunicat de către un Român, cetățean american, al cărui nume îl putem destăinui când vom fi întrebați. Jidanii prin presa lor şi organizațiile lor de propagandă au făcut atmosferă defavorabilă Reginei Maria, ponegrind'o că domneşte într'o țară unde Jidovimea este persecutată şi au ridicat în contra alaiului regal pe toți socialiştii unguri şi români lucrători în oraşele pe unde era să treacă M. Sa Regina, îndemnându-i la manifestații duşmănoase. In Cleveland socialiştii unguri, asmuțiți de jidani, au tipărit 5000 de afişe hostile M. S. Reginei, cari ar fi produs demonstrație şi scandal la sosirea Inaltului oaspe. Din această cauză Suverana României a trebuit să ocolească centrele cele mai populate cu Români, cum este Cleveland, Pittsburg şi Detroit, în care oraş lumea românească îi făcuse una din cele mai impresionante pregătiri, aşteptând'o cu un steag scump pe a cărei câmp de mătase era pictat chipul Majestății Sale.

Iată Domnule cititor, cum lucrează Jidanul totdeauna din umbră, pornind pe alții la fapte necuviincioase şi chiar ostile, spre a discredita, spre a ponegri şi terfeli în streinătate numele de român. E acelaşi duşman perfid şi peste Ocean, cum îl întâlnim şi în lăuntrul țării.

INFORMAȚIUNI

O donațiune în valoare de 3230 lei. A binevoit să facă revistei noastre Dl *Nicolae Tecău*, cetățean american, rămas totuşi cu suflet românesc, animat de credința, că salvarea României, astăzi jidovită, depinde de forțele crescânde ale mişcării noastre naționaliste şi creştine. Pătruns de acest adevăr, D-sa nu numai că a înțeles să deschidă punga, dar a luat asupră-şi reprezentarea revistei *Infrățirea Românească* printre Românii din Statele-Unite, desvoltând cu o impunătoare perseverență opera de propagandă în folosul publicației noastre. Ii mulțumim din tot sufletul pentru prețiosul dar şi sperăm, că exemplul dat de Ds-a va fi urmat şi de alții, cari dispun, dar pentru moment stau indiferenți de strădania noastră zilnică.

*

Caracteristica mărturisire. In şedința Camerii de la 30 Iulie, cu prilejul validării mandatelor, Dl Ministru de Interne, I. G. Duca, a explicat opoziției una din cauzele succesului electoral obținut de guvern. Reproducem după ziarul „Universul“ relatarea uneia din acele cauze, pentru ca cititorii noştri şi viitorimea să afle degradarea în care a căzut națiunea română întregită în anul de grație 1927. Lămurirea dată de pe banca ministerială, constitue un document de tristă realitate, care umflă de mândrie pieptul Jidovimei din țară şi de pretutindeni. Iată explicația dată de Dl I. G. Duca, adresându-se național-țărăniştilor:

„Dar cartelul cu Evreii? Apoi bine, domnilor, noi nu ştim ce înseamnă pentru D-v. cartelul cu Evreii? Noi nu ştim, că erau centre în Moldova, în care de pildă, în alegerile comunale, noi nu puteam să luăm nici un loc, pentru-că majoritatea depindea de felul cum se deplasau voturile evreeşti? Şi dacă în acele centre voturile evreeşti până acuma au mers la D-voastră ați avut voturi multe; astăzi fiindcă merg la noi, vă miră că avem noi multe voturi“?

Din această explicație rezultă mărturisirea faptului, că Jidanii în România-Mare aruncă în balanță acel aport politic, care decide victoria! Şi aşa fiind, înțelege oricine târguiala partidelor politice pentru aportul hotărâtor şi în acelaşi timp profitul cămătăresc al Jidanilor pentru greutatea voturilor. Se aplică exact doctrina *Protocoalelor Ințelepților Sionului*, pe care bieții goimi nici la lumina faptelor nu vor să o înțeleagă.

*

Ne-a sosit la redacție programul unei organizațiuni ce ar fi să ia ființă, intitulată *Liga Românilor*. Inițiativa porneşte de la Domnul *Simion Mândrescu* profesor la Universitatea din Bucureşti şi membru marcant în partidul liberal. Conținutul acestei broşuri se distinge printr'o temeinică preocupare de interesele permanente ale neamului şi mai ales printr'o *gravă omisiune: nu cuprinde un cuvânt asupra chestiunii jidoveşti.* De la început întreaga acțiune proiectată este menită pieirii, chiar dacă ar lua ființă. Oricare ar fi însuflețirea inițiatorului, ea se va isbi de indiferența generală, ca să nu zicem zîmbetul cu subînțelesuri ale cetitorului, câtă vreme programul nu vorbeşte respicat despre pericolul jidovesc şi mijloacele energice de combatere neîntârziată.

*

O faptă bună. Dl *Tecău*, Român din Sebeşul săsesc, actualmente devenit cetățean american, dar păstrându-şi sentimentele țării în care s'a născut, trecând prin Cluj a înțeles să ajute cu fapte, nu cu vorbe, o instituție de binefacere; şi anume a pus la dispoziția D-nei Deleu suma de 132 dolari 25 cenți, adecă 21.425 lei, pentru sanatorul de la Colibița. Fapta se recomandă de la sine cu aşa efect, încât este de prisos să se mai aducă vre-o laudă Dlui Tecău, care cu o perseverență admirabilă a adunat această sumă de la diferiții donatori din Statele-Unite, cunoscuți ai D-sale.

*

Consfătuirea studențească dela Mănăstirea Neamț. In urma frământărilor cari în ultimul timp au zguduit puternic organizația L. A. N. C., studențimea, care în majoritate făcea parte integrantă din această organizație, s'a simțit datoare să convoace o consfătuire a tuturor foştilor şi actualilor conducători ai mişcării studenţeşti, pentru a fixa noile directive ce trebuesc urmate.

Consfătuirea convocată de centrul studențesc Bucureşti, s'a ținut în zilele de 1, 2, 3 şi 4 August la Mănăstirea Neamț.

Acolo, în locurile cari îți deşteaptă în fie ce clipă amintiri din trecutul strămoşesc, pe locurile unde a viețuit Ştefan cel Mare, fruntaşii studențimii, după desbateri îndelungate şi uneori furtunoase, au ajuns la o unitate de vederi îmbucurătoare, în ce priveşte atitudinea pentru viitor.

S'au dus acolo reprezentanții mai multor curente născute în sânul studențimei după disensiunile din Liga Apărării Naționale Creştine şi au căzut cu toții de acord, că lupta antisemită trebue continuată şi pe mai departe prin creiarea unei organizațiuni *indepedente* în care să între toți cei eşiți de pe băncile Universității, lipsind astfel partidele politice de energiile tinere pe cari le acaparau în fiecare an. Tot cu această ocazie s'au şters toate asperitățile dintre diferiții conducucători şi sperăm că în cel mai scurt timp vom avea înființată noua organizație.